

DEKLAMOVANKE.

4. Tatiča.

Vesela povest z žalostnim koncem.

To sta vam bila
dva prava ptička:
vrabček Stradavček
in botra sinička!

Stara sovražnika
v jezi nevgnani
gledala sta se
vedno postrani.

Pa se preganjala
vedno hudó
s kljunom se tepla
— za perje je šlo! —

*

Blížal se pustni
je torek veseli,
vsi so za dobro
zabavo skrbeli.

Srečal spet vrabček
je zviti sinico,
pa nagovoril
srdito družico:

»Naj še za naju
bo enkrat nedelja,
da si privoščiva
malo veselja!

Tudi za naju
bi kakšna potička
se pač spodobila,
botra sinička?

Dajva, prepire
zdaj pozabiva,
za dobro gostijo
brž poskrbiva!

Veš, pri Petrinu
cró danes bobke
in od veselja
je tam vse narobe . . .

V shrambo na okno
urno zletiva,
bobke najlepše
si izberiva . . .

No, kaj boš ti rekla?
Ni imenitno?
Ali za enkrat
je to póglavitno:

da pravega hipa
ne zamudiva,
s skupnimi silami
vse izvršiva . . . <

Precej je bila
botra pri volji:
»Bravo! Izmislil
pot si najbolji!

To je pomoček
za lakoto sitno —
bratec, čestitam —
res, imenitno! <

Stara sovražnika,
prej nespravljiva,
zbratila prilika
je zapeljiva.

Pa sta se s kljunčki
lepó poljubila,
večno prijateljstvo
si obljubila.

Brzo sta s strehe
na okno zletela,
nad bobki rumenimi
kar ostrmela.

»No, botra sinička? — —
Ej, primaruha,
to je pač boljše
kot kaka muha! <

Vrabček je kradel,
sinička pazila,
da bi pravica
ju ne dobila.

Bobek najlepši
je v dve polovički
vrabček razkosal,
ponudil sinički:

»Kaj bi se bala,
le hrabro za manoj
hm, treba poznati le
tečno je hrano . . . <

Siničko je želja
pregrešna zvalila — —
in že se je z vrabčkom
ob bobkih gostila . . .

»Hm, botrica ljuba! <
dé vrabček prešerno,
»čutim se srečnega
jaz neizmerno . . .

Pa tudi tvoj vpadli
prostorni želodček
lepo se napenja —
kot vinski je sodček . . .

No, drugo odtrgajva
zdaj si od ust,
pod streho znosiva . . .
še dolgo bo pust — — <

Toda naenkrat,
— oj groza, kaj to! —
okno za njima
zapre se trdo!

Jožek Petrinov
se v oknu smeji,
kot kruti sodnik
strašnó govori:

»Aj, le počakajta,
drobna tatiča,
vama pokažem,
kje ptičja je piča!

Bobkov rumenih
se krastí ne sme
jaz vama izženem
pregrešne želje — — <

*

Prišla predrzna
tatiča sta v ječa,
ob vodi, drobtinah
sta klela nesrečo — —

A kaj to pomaža,
če grdo preklinjaš,
krivice pa lastne
se nič ne spominjaš?

Na sredo pepelno
pa tiho je rekla
sinička Stradavčku:
»Oj to sva se spekla! <

Oj, vrabček pa žalostno,
tudi je vzdihnil:
»Pust najin minil je,
kakor bi pihnil — —! <

Jože Plot.

